pzazz

GUMMI

BRONKS / BALLET DOMMAGE & SUZE MILIUS

Verrukkelijke verveling

Oonagh Duckworth
Gezien op 23 oktober 2026
BRONKS, Brussel

Een onherbergzaam, grauw landschap van grijze rotsen die aflopen uit een krater, een hoge, puntige menhir en één menselijk personage. Dina is een vrouw met lang, blond, nylonhaar, een strak Barbie-lijf en glanzende zilveren moordlaarzen. Ondanks haar uiterlijk is ze 304 jaar oud en niet alleen. Vijf zachte, volumineuze heuvels van fluwelig, plantaardig vlees zijn haar levende metgezellen. De GUMMI zijn de hoofdrolspelers van de gelijknamige voorstelling ‘GUMMI’ van Ballet Dommage, het gezelschap dat in residentie is bij BRONKS.

27 OKTOBER 2026

Het uitgangspunt van de voorstelling is dat de wereld zoals wij die kennen ten onder ging, verdween. Dina is de laatst overgebleven mens, die de afgelopen drie eeuwen rondhing als winnares van een spelshow met het eeuwige leven als twijfelachtige prijs.

Vanzelfsprekend gelukzalig

De GUMMI's delen de planeet met haar. Ze zijn noch mens, noch steen, maar ook niet helemaal plant of dier. Ze baren geen kinderen en sterven niet. Ze zijn vredelievend, tevreden met hun lot, en hoewel geen twee er precies hetzelfde uitzien, leven ze zonder conflicten samen. Sommigen hebben wangen als maantjes, anderen puntige hoofddeksels als kaken, maar ze zijn allemaal reusachtig, als kwakkelige piramides en kleurrijk: diepgroen, glanzend turkoois, hemelsblauw en gitzwart. Ze hebben rode, decoratieve aanhangsels en uitsteeksels die voor alles en nog wat dienen. Ze bewegen door te wiebelen en te stuiteren, wat hen een permanent vrolijke uitstraling geeft.

De GUMMI zijn wiebelende, gelukzalige klodders: een en al zachtheid.

De GUMMI spreken geen taal die voor ons mensen herkenbaar is. Ze communiceren met elkaar via gekraak, getjilp, gepiep en gezang. Het zijn wiebelende, gelukzalige klodders: een en al zachtheid.

Katrien Valckenaers en Maxim Storms van Ballet Dommage werkten samen met regisseur Suze Milius en kostuumontwerper Rachid Laachir om “verder te kijken dan menselijke conflicten en de vraag te stellen: welke mogelijkheden openbaren zich wanneer gelukzaligheid als vanzelfsprekend wordt beschouwd?“ “We hebben het hier zo goed“ — is het eerste wat de GUMMI zeggen, volgens de ondertitels toch.

Gelukkig is Dina er om de boel een beetje op te schudden. Het eeuwige prinsesje, met haar doorzichtige tas vol spulletjes, zoals een spuitbus met deodorant en een spelletje *Magic Catch*, straalt zoveel uitbundige, speelse energie uit dat zelfs de rustige GUMMI nieuwsgierig worden en deel willen hebben aan de lol. Dina biedt het Velcro-palet van het spelletje aan één van hen aan. Die lijkt zowel verrukt als verbijsterd door het idee van zelfs die eenvoudigste vorm van vermaak. Even gefascineerd zijn ze door de club *smos*-die Dina met hen deelt. De GUMMI’s hebben immers geen spijsverteringskanaal, zodat ook de club *smos* het voorwerp van verbaasde nieuwsgierigheid wordt: voor hen is het iets om mee te spelen in plaats van op te eten.

Dildo
De tijd verstrijkt. Misschien gaan er wel eeuwen voorbij, zoals een lichtstraal die over het podium schiet aangeeft. Plots kringelt er dan rook uit de krater. Zou de aarde nog steeds branden diep onder haar doffe korst? Dina blijft zingen en dansen, tateren en razen en laat daarbij plots haar doorzichtige handtas vallen zodat de inhoud op het podium belandt. De GUMMI waggelen erheen om die inhoud te onderzoeken, maar Dina duikt neer om hen terecht te wijzen. “Dat is van mij, en dat is van mij, en dat is van mij“, benadrukt ze, terwijl ze haar spullen weer inpakt.

De GUMMI trekken zich niets aan van haar woede en gaan door met hun metafysische overpeinzingen over de dood. “De dood is ergens anders!“ zegt de ene. “De dood is verzonnen,“ zegt de andere. Een nog groter onderwerp van overpeinzing is de geboorte. “Heb je al iets ter wereld gebracht?“ “Nee”, luidt het antwoord, maar de vraag blijft als een rode draad door het stuk lopen.

Vanuit sommige ogen (zoals de mijne) konden de GUMMI lijken op gigantische, knusse vulva’s. Wat dan te denken van die enorme menhir en die smeulende krater? Opvallend is ook dat Dina een dildo terug in haar tas propt eens de GUMMI’s ophouden de inhoud ervan te betasten. Deze recensent is iets ouder dan de doelgroep van 12+, maar het valt moeilijk te missen dat de GUMMI’s in deze dorre omgeving op zoek zijn naar een vonkje.

Misschien geven de GUMMI, vrij van verlangens als ze lijken te zijn, wel het goede voorbeeld

Eén enkel woord in de taal van de GUMMI wordt ondertiteld met een hele lijst van gevoelens: teleurstelling, pijn, frustratie, angst, woede, verwarring. “Je raakt eraan gewend“, luidt het beminnelijke antwoord. En de GUMMI’s zijn zo lief voor elkaar dat wanneer één van hen de wens uitspreekt om alleen te zijn, ze allemaal volgen, om samen alleen te zijn.

Het absurde en het abstracte, het laconieke en het komische deden me denken aan mijn volwassen ervaringen met ‘Waiting for Godot’ van Samuel Beckett of het werk van Philippe Quesne. Maar de 12-jarige in mij snakte naar meer: meer opbouw in de actie, meer humor en meer bevredigende ontknopingen.

Toen ik het theater uitliep, een griezelig stormachtige nacht in, werd ik geconfronteerd met de klimaatchaos die juist door die onverzadigbare menselijke zoektocht naar meer is veroorzaakt. Misschien geven de GUMMI’s, vrij van verlangens als ze lijken te zijn, wel het goede voorbeeld, of fungeren ze als waarschuwing, en zouden we allemaal hun taal moeten leren.